

bis, atque Ecclesiæ Patrum consensum, & Concilio-
rum Decreta obvertunt Dissidentes? Antiquissima
est, a mundo usque condito, inter pios quoque rece-
pta, illa nostra Deum unum invocandi ratio. Contra
mortuorum invocationem ignorat pia antiquitas, San-
ctos cum suis reliquiis ante natum Servatorem a quo-
quam Patrum illius ætatis esse invocatos, illud ne uno
quidem exemplo probant Dissidentes, nisi forte gen-
tium exemplo, atque Idololatria uti velint: Quod uti-
nam respicerent, cumque suo isthoc errore probe con-
tenderent, & resipiscerent! si tamen unquam resipi-
scent. Quod ad Ecclesiam Christianorum, veram il-
lam quidem & Apostolicam, attinet, illa, si vel omnem
illius respicias ætatem, nunquam probavit invocatio-
nem Sanctorum. Primis illis seculis Christo nato, res
inaudita fuit adoratio Sanctorum: post ea doceri cœ-
ptum est, dum colligere incipiebat Ecclesiam Anti-
Christus, qui deinde mira quadam errorum cupiditate
flagrans, hunc de invocandis Sanctis errorem recepit
& publice probavit, ad hanc usque ætatem nostram de-
fendit, perque suam tyrannidem tuetur. Si viri sunt
Dissidentes, & quicquam valent, ostendant vel unum,
ab Apostolica Ecclesia, h. e. ab Apostolis ipsis nobis tra-
ditum exemplum, præceptum vel promissum, quo ist-
hæc de invocandis Sanctis sententia probetur. Reli-
qua enim illa, nescio quæ, quorumve Conciliorum
Decreta, quæ hunc errorem ἀγαθόν & ἀλλοθόν de in-
vocandis Sanctis comprobant, nobis nihil probant.

§. XII. Multo etiam minus valere apud nos quic-
quam potest illa, quam alii adjungunt, aulæ & Princi-
pum similitudo. Alia enim est Dei, alia aulæ & Prin-
cipum consuetudo: *Deus sum*, inquit Jehova, *non ho-*
mo, Hose. XI. *Cogitationes meæ non cogitationes vestrae, et*